

บทที่ 2

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

ในบทที่ 2 ผู้วิจัยได้จำแนกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาออกเป็น 3 ตอน คือ

- 1) เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาไทย
- 2) เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น
- 3) เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น ของผู้เรียน

ชาวต่างชาติ

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาไทย

อังกาบ ผลากรกุล (2515, น. 34-35 อ้างถึงใน สถาพร วัฒนธรรม 2544, น. 4)

กล่าวว่าคำสรรพนามคือ คำที่ใช้อ้างอิงถึงผู้ส่งสาร-ผู้รับสาร ซึ่งอาจใช้เรียกบุคคลบุรุษที่เท่าไรก็ได้ โดยแบ่งประเภทของคำสรรพนามออกได้ดังนี้

- 1) คำสรรพนามแสดงบุรุษ (personal pronouns) คำสรรพนามแสดงบุรุษ หมายถึง คำที่ผู้พูดใช้แทนตัวผู้ฟัง เช่น คำว่าคุณ ประโยค “คุณจะไปหรือเปล่า” คุณ ในที่นี้ คือ ผู้ที่กำลังสนทนาด้วย (บุรุษที่ 2) เป็นต้น
- 2) คำเรียกญาติ (kin terms) เช่น พ่อ แม่ พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา ฯลฯ
- 3) คำเรียกญาติที่ใช้กับผู้ที่ไม่ใช่ญาติ (pseudo kin terms) คือการใช้คำเรียกญาติกับบุคคลอื่น เช่น เรียก “แม่ค้า” ว่า “ป้า” เป็นต้น
- 4) ชื่อบุคคล (personal names) เช่น ชื่อจริง และ ชื่อเล่น
- 5) อาชีพ (occupation terms) เช่น หมอ ครู อาจารย์ เป็นต้น
- 6) คำเรียกเพื่อน (friendship terms) เช่น สหาย เพื่อน เกลต เป็นต้น
- 7) คำจากภาษาอื่น (foreign loan words) เช่น เจ๊ ยู เป็นต้น
- 8) คำที่ใช้พูดกับพระสงฆ์และพูดโดยพระสงฆ์ (special vocabulary use in speaking to and by monks) เช่น หลวงพี่ อาตมา เป็นต้น

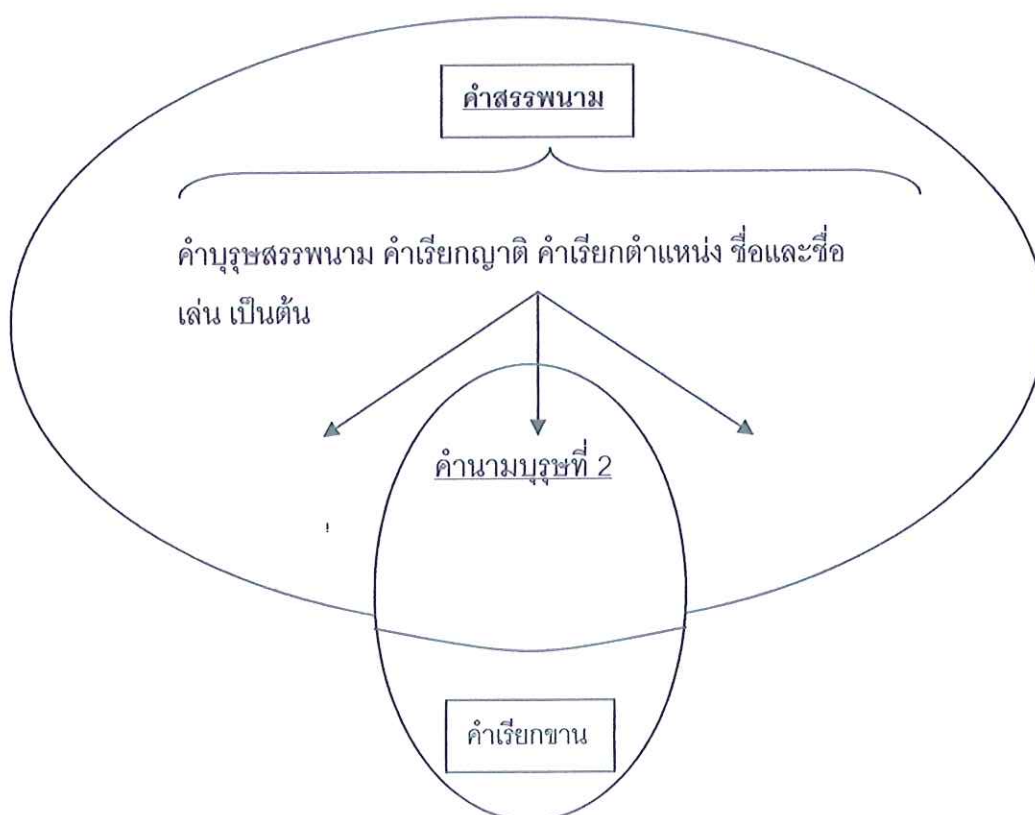
ผู้วิจัยสังเกตว่าอังกฤษเรียกค่านามทุกประเภทที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนามว่า คำสรรพนาม

โดยคำสรรพนามคือค่านามที่ถูกนำมาใช้แทนประธานหรือกรรมในประโยค ประกอบด้วยคำที่ใช้แทนบุรุษที่ 1, 2 และ 3 ต่างกับคำเรียกขานที่เป็นค่านามที่นำมาใช้กระตุ้นความสนใจจากคู่สนทนา เพื่อเริ่มการสนทนา ซึ่งประกอบด้วยคำที่ใช้แทนบุรุษที่ 2 เท่านั้น คำที่ใช้แทนแต่ละบุรุษนั้น มีหลายชนิด เช่น คำบุรุษสรรพนาม คำเรียกญาติ คำเรียกตำแหน่ง ชื่อ เป็นต้น

ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยศึกษาเฉพาะคำที่ใช้แทนบุรุษที่ 2 เท่านั้น ดังนั้นจึงเรียกคำต่างๆที่ใช้แทนบุรุษที่ 2 นี้ว่า ค่านามบุรุษที่ 2 (称呼詞:taishoushi) (Lim, 2006) ซึ่งขอบเขตของการศึกษาจะศึกษาค่านามบุรุษที่ 2 ที่ใช้ในฐานะคำสรรพนามเท่านั้น

ภาพที่ 2.1

แผนภาพแสดงระบบของค่านามบุรุษที่ 2

เกี่ยวกับข้อแตกต่างระหว่างคำนามบุรุษที่ 2 ที่ใช้ในฐานะคำสรรพนามและคำนามบุรุษที่ 2 ที่ใช้ในฐานะคำเรียกขาน

Suzuki (鈴木, 1973 อ้างถึงใน Jinnai (陣内), 1990) อธิบายไว้ว่าประโยคที่ใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามนั้นจะมีคำเชื่อมที่แสดงประธานหรือกรรมของประโยค เช่น 是:wa (คำช่วยแสดงประธาน), 左:o (คำช่วยแสดงกรรม) ตามหลังคำนามบุรุษที่ 2 ด้วยในขณะที่การใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำเรียกขานจะไม่มีคำช่วยแสดงประธานหรือกรรมและอาจไม่เป็นประโยคเต็มโดยเป็นเพียงวลี ดังประโยคตัวอย่างจากการศึกษาของ ชูชูกิ

ตัวอย่างการใช้คำเรียกขานในฐานะคำสรรพนาม

おばさんは行きますか。

obasan wa ikimasu ka.

คุณป้าจะไปไหม

ตัวอย่างการใช้คำเรียกญาติในฐานะคำเรียกขาน

おばさん、少しお金頂戴。

obasan, sukoshi okane choudai.

คุณป้า ขอเงินหน่อย

ตัวอย่างวลี ในการใช้คำบุรุษสรรพนามในฐานะคำเรียกขาน

あなた、電話よ。

anata, denwa yo.

คุณ โทรศัพท์

และผู้วิจัยยังพบข้อมูลในหนังสือ Pronominal reference in Thai, Burmese, and Vietnamese ของ Cooke (1968, น. 1-68) กล่าวไว้ว่า

ในการศึกษาการใช้คำต่างๆกันที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนาม Cooke พบว่าในภาษาไทย พม่า และเวียดนาม มีการใช้คำบุรุษสรรพนาม คำเรียกญาติ และชื่อ ในฐานะคำสรรพนามเป็นจำนวนมาก แต่เป็นจำนวนน้อยกว่าที่พบในภาษาอังกฤษ

"pronominal reference" หมายถึงคำสรรพนามบุรุษที่ 1, 2, 3 และคำนามอื่นๆ ที่ถูกใช้ในฐานะประธานหรือกรรมของประโยค ในลักษณะเดียวกับคำสรรพนาม เช่น "แม่จะไปหรือเปล่า" "แม่" ในที่นี้ใช้แทนคู่สนทนาคือบุรุษที่ 2 เป็นคำเรียกญาติที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนาม

Cooke ศึกษาข้อมูลภาษาไทยจากหลายแหล่ง เช่น สัมภาษณ์คนไทยในเบิร์คเลย์ สหรัฐอเมริกา และ Cooke นำผลการสัมภาษณ์มาอธิบายโดยใช้ความรู้ทางภาษาไทยที่มีอยู่ ประกอบ ดังนี้

Cooke ศึกษาเกี่ยวกับ

1) ประเภทของคำนามบุรุษที่ 2

(1) คำสรรพนามบุรุษที่ 2

(2) คำเรียกญาติ

(3) ภาษาเด็ก

(4) คำเรียกอาชีพ คำเรียกตำแหน่ง

(5) ชื่อจริง ชื่อเล่น

2) การใช้คำนามบุรุษที่ 2 ตามความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

(1) สถานะ

(2) อายุ

(3) ความสนิท

3) ความสับสนในการใช้คำนามบุรุษที่ 2

1) ประเภทของคำนามบุรุษที่ 2

(1) คำสรรพนามบุรุษที่ 2 (second personal pronouns)

จากผลการศึกษาของ Cooke ผู้วิจัยได้จัดทำตารางรวบรวมรายการคำบุรุษสรรพนาม ปัจจัยต่างๆ ที่มีผลต่อการใช้คำบุรุษสรรพนามและสถานการณ์ในการใช้ไว้ดังตารางด้านล่าง

ตารางที่ 2.1

ตารางแสดงรายการคำประสมรพนาม ปรากฏในการใช้ และสถานการณ์ในการใช้

คำประสมรพนาม	ข้อกำหนดด้าน เพศของผู้พูด	ข้อกำหนดด้าน สถานะของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้าน อายุของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้าน สติของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้าน เพศของผู้ฟัง	ข้อ กำหนดด้าน เพศของผู้ฟัง	สถานการณ์	หมายเหตุ
1. เอ็ง								
ความหมายที่ 1	-	สถานะต่ำกว่า	-	-	-	-	-	* ตัวอย่างการใช้ เช่น เจ้านายใช้กับคนรับใช้
ความหมายที่ 2	ผู้ชาย	-	-	สนิท		ผู้ชาย	แสดงความไม่เกรงใจ ใช้มากในการ โต้แย้ง ยืนยัน แสดงความรำคาญ	* ชาวชนบทใช้มากในหลาย สถานการณ์ และมีการใช้ กับคู่สมรสด้วย
	ผู้ชาย	-	-	ไม่สนิท		ผู้ชาย	แสดงความโกรธ	
	ผู้หญิง	-	-	-		-	แสดงความโกรธ	

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตารางแสดงรายการคำบรรยายพจนานุกรม บัญชีในการใช้ และสถานการณ์ในการใช้

คำบรรยายพจนานุกรม	ข้อกำหนดด้านเพศของผู้พูด	ข้อกำหนดด้านสถานะของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านอายุของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านทัศนคติของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านทัศนคติของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านทัศนคติของผู้ฟัง	สถานการณ์	หมายเหตุ
2. แก ความหมายที่ 1	-	สถานะต่ำกว่า	-	-	-	-	-	-
ความหมายที่ 2	ผู้หญิงใช้มากกว่าผู้ชาย	-	-	-	-	-	แสดงความไม่เกรงใจ	* ไม่สุภาพหากใช้กับคนไม่สนิท * ชาวชนบทใช้มากในหลายสถานการณ์ และมีการใช้กับคู่สมรสด้วย
3. คู่	-	สถานะเท่ากันหรือสูงกว่า	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตารางแสดงรายการคำประสมพจนานัม บัญญัติในการใช้ และสถานการณ์ในการใช้

คำประสมพจนานัม	ข้อกำหนดด้านเพศของผู้พูด	ข้อกำหนดด้านสถานะของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านอายุของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านสติของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านเพศของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านเพศของผู้ฟัง	สถานการณ์	หมายเหตุ
4. หลือน								
ความหมายที่ 1	-		-	-	-	-	-	* ราชวงศ์ใช้พูดกับหญิงสามัญ
ความหมายที่ 2	-	-	น้อยกว่า	สนิท	-	-	-	-
ความหมายที่ 3	-	-	น้อยกว่า	-	ผู้หญิง	ผู้หญิง	แสดงการเร่งให้กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง	-
5. ลือ								
ความหมายที่ 1	-	สถานะต่ำกว่า	-	-	-	-	-	-

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตารางแสดงรายการคำประสมพจนานัม บัญญัติในการใช้ และสถานการณ์ในการใช้

คำประสมพจนานัม	ข้อกำหนดด้านเพศของผู้พูด	ข้อกำหนดด้านสถานะของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านอายุของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านอาชีพของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านเพศของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้านเพศของผู้ฟัง	สถานการณ์	หมายเหตุ
8. เรา	-	สถานะต่ำกว่า	น้อยกว่า	-	-	-	แสดงความเอ็นดู หรือการตักเตือน	* เป็นคำที่มาจากคำสรรพนามบุรุษที่ 1
9. ตัว (มาจากคำว่า ตัวตน ร่างกาย)								
ความหมายที่ 1	ผู้หญิง	-	เท่ากัน หรือ น้อยกว่า	-		ผู้หญิง	แสดงความเอ็นดู และความสนิทสนม	* นอกจากการใช้ในกรณีนี้ มีการใช้ระหว่างคู่สมรสด้วย
ความหมายที่ 2	ผู้หญิง	-	-	สนิท	-	-	แสดงความไม่เห็นด้วยในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือแสดงความสนิทสนม	-

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ตารางแสดงรายการคำประสมพจนานัม ปัจจัยในการใช้ และสถานการณ์ในการใช้

คำประสมพจนานัม	ข้อกำหนดด้าน เพศของผู้พูด	ข้อกำหนดด้าน สถานะของผู้ฟัง	ข้อกำหนดด้าน ด้านอายุ ของผู้ฟัง	ข้อกำหนด ด้านความ สนิทของผู้ฟัง	ข้อกำหนด ด้านเพศของผู้ฟัง	สถานการณ์	หมายเหตุ
10. ท่าน							
ความหมายที่ 1	-	สถานะสูงกว่า	-	-	-	แสดงความเคารพ	-
ความหมายที่ 2	-	สถานะสูงกว่า	-	-	-	-	* ใช้กับเชื้อพระวงศ์ที่มีศักดิ์ ไม่สูงนัก
11. เชอ							
ความหมายที่ 1	-	สถานะต่ำกว่า	-	-	-	-	* ตัวอย่างการใช้ เช่น อาจารย์ใช้กับนักเรียน ญาติ ผู้พี่ใช้กับญาติผู้น้อง
ความหมายที่ 2	ผู้หญิงใช้ มากกว่าผู้ชาย	สถานะเท่ากัน	-	สนิท	ใช้กับ ผู้หญิง มากกว่า ผู้ชาย	-	-

(2) คำเรียกญาติ (kin terms)

Cooke ทำการสำรวจคำเรียกญาติที่มีการใช้บ่อย โดยศึกษาคำเรียกญาติที่สืบทอดใน 2 รุ่นอายุคนเท่านั้น ซึ่งคำเรียกญาติเหล่านี้สามารถใช้ได้ทั้งในฐานะคำนามบุรุษที่ 1 และ 2 ผู้วิจัยสรุปรายการคำเรียกญาติและการใช้ในความหมายต่างๆ ได้ดังตาราง

ตารางที่ 2.2

ตารางแสดงรายการคำเรียกญาติ และการใช้ในความหมายต่างๆ

ความหมายของสัญลักษณ์ O = มีการใช้ X = ไม่มีการใช้

คำเรียกญาติ	ใช้กับญาติ	ใช้กับคนที่ไม่ใช่ญาติ	ใช้เพื่อล้อเลียนหรือหยอกล้อคนสนิท	หมายเหตุ
1. อา	O	X	X	-
2. เจ้	O	O (ไม่ค่อยสุภาพ)	O	* มาจากภาษาจีน
3. เขี่ย	O	O (ไม่ค่อยสุภาพ)	X	* มาจากภาษาจีน
4. ยาย	O	O	O	-
5. หลาน	O	O	X	-
6. ลุง	O	O	O	-
7. ลุง	O	O	X	-
8. น้ำ	O	O	X	-
9. น้อง	O	O	X	* สามีใช้เรียกภรรยาที่มีอายุน้อยกว่าด้วย
10. ป้า	O	O	O	-
11. ปู่	O	X	O	-
12. พี่	O	O	X	* ภรรยาใช้เรียกสามีที่มีอายุมากกว่าด้วย
13. ตา	O	O	X	-

หมายเหตุ :

การใช้คำเรียกญาติกับคนที่ไม่ใช่ญาติ ผู้พูดต้องพิจารณาว่าผู้ฟังมีอายุอยู่ในช่วงที่ใช้คำเรียกญาตินั้นได้

(3) ชื่อ (names)

เป็นคำนามที่ระบุแต่ละบุคคล ตามกฎแล้ว คนคนหนึ่งจะมีชื่อ และนามสกุล และอาจ

นำด้วยคำนำหน้า เช่น คุณบรรพต จักรพันธุ์ คุณพิมพ์ รักไทย สำหรับการใช้ในชีวิตประจำวัน จะใช้ในรูปแบบของ คำนำหน้า + ชื่อ สำหรับคนสถานะเท่ากันหรือต่ำกว่า ที่คุ้นเคย จะใช้ชื่อจริงอย่างเดียว เช่น จาก “คุณบรรพต” จะกลายเป็น “บรรพต” หรือย่อชื่อให้สั้นลงเป็นพยางค์เดียว เช่น “พต” และนอกจากชื่อนามสกุล คนไทยจะมีชื่อเล่น ที่มักเป็นพยางค์เดียว ที่ใช้เรียกโดยครอบครัวและเพื่อน ทั้งชื่อย่อและชื่อเล่นอาจนำหน้าด้วยคำนำหน้า โดยเฉพาะคำนำหน้า “คุณ”

(4) ชื่อเล่น (nicknames)

เป็นชื่อไม่เป็นทางการ ตั้งโดยพ่อแม่ คนไทยเกือบทุกคนจะมีชื่อเล่น และมักมีพยางค์เดียว ชื่อเล่นโดยมากแสดงความหมายเกี่ยวกับความเฉลียวฉลาด น่าเอ็นดู เป็นคำแสดงเสียงหรือแสดงลักษณะทางกายภาพ เช่น แดง หรืออื่นๆ เช่น เต่า อู๊ด บางครอบครัวตั้งชื่อลูกขึ้นต้นด้วยตัวอักษรเดียวกัน เช่น ดิง ตุ่ม ต๊อด ตวง

การใช้ชื่อเล่นมักแสดงความเป็นมิตรและความน่าเอ็นดู แต่บางคนไม่ชอบชื่อเล่นของตัวเอง จึงไม่ใช้ชื่อเล่นนั้น ชื่อเล่นมีการใช้มากกับหมู่เพื่อน และเพื่อน

(5) คำเรียกอาชีพ คำเรียกตำแหน่งและคำแสดงสถานะ (status terms)

ในที่นี้จะรวมคำนามทั้งหมดที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนามแต่ไม่ใช่คำเรียกญาติ คำเหล่านี้แสดงถึงสถานะ โดยมักแสดงถึงผู้มีสถานะสูงกว่า

คำเรียกบางคำประกอบขึ้นด้วยคำนำหน้า + คำเรียก (เช่น นำหน้าด้วย “คุณ”) เพื่อแสดงความเคารพ เช่น คุณหมอ โดยคำเรียกอาชีพหรือคำเรียกตำแหน่ง มักใช้แทนบุรุษที่ 2 หรือ 3 สามารถใช้เป็นคำนำหน้าชื่อก็ได้ เช่น คุณมาลี

ตัวอย่างของคำเรียกอาชีพที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนาม

- “ครู” หมายถึง ครูผู้สอน อาจารย์
- “หมอ” หมายถึง หมอ ผู้ฝึกหัดแพทย์
- “นาย” หมายถึง หัวหน้า หรือผู้ที่ผู้พูดให้ความเคารพ

ตัวอย่างของคำเรียกตำแหน่งที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนาม

- “อาจารย์” หมายถึง ศาตราจารย์ ครู ผู้มีคุณวุฒิ

- "ผู้จัดการ" หมายถึง ผู้จัดการ (เช่น ผู้จัดการโรงงาน) มักไม่ใช่เป็นคำนำหน้า
- "ท่านอธิบดี" หมายถึง อธิบดี หัวหน้าฝ่าย ไม่ใช่ในฐานะคำสรรพนามโดยไม่มีคำ

นำหน้า

ตัวอย่างของคำแสดงสถานะที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนาม

- "หนู" เป็นคำแสดงสถานะ (มีความหมายตรงตัวว่า สัตว์ชนิดหนึ่งคือหนู) เป็นคำแสดงความเห็นใจหรือความสนิท ใช้เรียกเด็กหรือผู้หญิงที่อายุน้อยกว่าผู้พูด

2) การใช้คำนามบุรุษที่ 2 ตามความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แบ่งเป็น

ปัจจัยที่ใช้ในการตัดสินสถานะสูงต่ำในสังคมไทยคือ อายุ สถานะ และปัจจัย

บางส่วนเกิดจากความสนิทสนม

(1) อายุ

โดยทั่วไปแล้ว คนไทยนับถือผู้มีอายุมากกว่า คนอายุมากกว่าที่มีสถานะต่ำกว่า อาจถูกเรียกด้วยคำในสถานะต่ำกว่า หรืออาจถูกเรียกด้วยคำแสดงความเคารพ เช่น คำเรียกญาติ ในการพบปะประจำวันกับผู้ไม่สนิท ผู้พูดมักอนุโลมใช้คำเรียกญาติที่มีสถานะสูงกว่า แม้อีกฝ่ายจะมีอายุน้อยกว่า เช่น การเรียกคนไม่รู้จักมีแนวโน้มเรียกอีกฝ่ายว่า "พี่" แต่หากสนิทกับคู่สนทนา อาจใช้คำนามบุรุษที่ 2 อื่นๆ ที่ใช้กับผู้สถานะเท่ากัน

(2) สถานะ

ในการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ปัจจัยด้านสถานะทางสังคม มีความสำคัญมากกว่าอายุ หรือลำดับความสัมพันธ์ทางญาติ สถานะทางสังคม คือตำแหน่งเหล่านี้เช่น พนักงาน หัวหน้า ข้าราชการหลายระดับ หมอ ครู ศาสตราจารย์ ผู้มีการศึกษาสูง พระ ผู้มียศศักดิ์หลายระดับ และเชื้อพระวงศ์หลายระดับ โดยทั่วไปแล้ว ความร่ำรวยไม่มีผลต่อการระบุสถานะ โดยคนทั่วไปมักจะเว้นการใช้คำสรรพนามกับผู้ไม่สนิท ที่มีสถานะต่ำกว่ามาก เพราะรู้สึกเรียกยาก ไม่เหมือนคนที่สถานะใกล้เคียงกัน

(3) ความสนิท

ความสนิทสามารถแสดงได้จากการเลือกใช้คำนามสรรพนาม คำเรียกญาติ และชื่อ กล่าวคือการใช้คำเรียกญาติแสดงความสนิทมากกว่าคำเรียกอาชีพ คำเรียกตำแหน่งหรือคำแสดงสถานะ เช่นคำว่า ครู ผู้จัดการ (ยกเว้นคำว่า "หนู") นอกจากนี้ คนในครอบครัวจัดว่าเป็นคนสนิท แต่ก็มีแบ่งแยก ให้ความเคารพตามอายุ

3) ความสับสนในการใช้คำนามบุรุษที่ 2

คำนามบุรุษที่ 2 แม้มีหลากหลาย แต่มีบางคำเท่านั้นที่ใช้ในสถานการณ์หนึ่งได้อย่างเหมาะสม จากความหลากหลายแต่ในขณะเดียวกันก็ต้องใช้อย่างตายตัวของคำนามบุรุษที่ 2 นี้ รวมถึง ความไม่แน่นอนและความกำกวมทางความหมาย ทำให้เกิดความสับสนในการเลือกใช้ได้

Cooke ยกตัวอย่างปัจจัยที่ทำให้เกิดความสับสนในการใช้ เกิดจากความสับสนในความรู้สึกของผู้พูด หรือมาตรฐานการเลือกใช้ ดังเช่น

สถานการณ์ที่ 1 ชายหนุ่มคนหนึ่งเรียกเพื่อนตั้งแต่สมัยเด็กที่ไม่ได้เจอกันหลายปี การใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 “มึง” ซึ่งแสดงความไม่เกรงใจก็ดูกล้าและรุนแรงเกินไป “ลื้อ” ก็ดูเป็นกันเองเกินไป “คุณ” ก็ให้ความรู้สึกสุภาพแบบประชิดและเห็นห่าง ในกรณีเช่นนี้ ชายหนุ่มจึงสับสนในการใช้สรรพนามบุรุษที่ 2

สถานการณ์ที่ 2 ผู้ให้สัมภาษณ์เล่าว่า ในตอนนั้นน้องชายของเขาโตขึ้นมาก และอยากให้พี่ชายคือตัวผู้ให้สัมภาษณ์แสดงความเป็นเพื่อนกันมากกว่า แต่น้องชายคงจะรู้สึกไม่สะดวกใจที่จะใช้คำนามบุรุษที่ 2 อื่นๆที่ไม่ใช่คำเรียกญาติ ดังนั้นตัวน้องชายจึงใช้คำเรียกญาติที่แสดงความเคารพต่อไปทั้งๆที่รู้สึกว่าไม่อยากใช้ และพยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ทุกครั้งที่เป็นไปได้

ความสับสนในการเลือกใช้คำนามบุรุษที่ 2 ดังกล่าวทำให้เกิดปัญหาทางการสื่อสารระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังได้ เช่น ผู้สัมภาษณ์คนหนึ่งเล่าถึงสถานการณ์ที่ข้าราชการกระทรวงศึกษาธิการระดับสูง (หญิง) คนหนึ่งเรียกนักเรียนหญิงชาวไทยที่เรียนอยู่ที่สหรัฐอเมริกา โดยทุนของกระทรวงศึกษาธิการว่า “เธอ” ซึ่งเป็นคำที่ผู้อุปการะหรือผู้มีสถานะสูงกว่าใช้เรียกผู้มีสถานะต่ำกว่า โดยเฉพาะอาจารย์ใช้เรียกนักเรียน ทำให้นักเรียนคนนั้นรู้สึกผิดหวังเนื่องจากคิดว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่ที่ควรได้รับความเคารพอย่างเหมาะสมบ้าง

ในความคิดเห็นของผู้วิจัย แม้งานเขียนชิ้นนี้จะจัดทำขึ้นตั้งแต่ค.ศ. 1968 (พ.ศ. 2511) และข้อมูลบางส่วนแตกต่างจากการใช้จริงในปัจจุบัน แต่ผู้วิจัยคิดว่างานของ Cooke สามารถใช้เป็นฐานข้อมูลในการศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามในภาษาไทยได้ เนื่องจากยังไม่มีการศึกษาอย่างละเอียดลักษณะเดียวกันนี้ในงานเขียนชิ้นอื่น

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น

มีผู้วิจัยหลายคนศึกษาวิธีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น เช่น Shouhou (正保, 1979) ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับภาษาอื่นๆ

คำบุรุษสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นมีจำนวนมากเมื่อเทียบกับภาษาอังกฤษ คำสรรพนามบุรุษที่ 2 ในภาษาอังกฤษมีคำเดียวคือ you แต่ในภาษาญี่ปุ่นมีมากมาย เช่น anata, お前:omae (แกหรือเอ็ง) แต่ภาษาญี่ปุ่นกลับมีแนวโน้มนิยมละคำบุรุษสรรพนามในประโยค คือพยายามไม่ให้คำบุรุษสรรพนามให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และมีการใช้ชื่อ คำเรียกญาติ หรือคำเรียกอาชีพ เป็นต้น เข้ามาแทน คำเหล่านี้เดิมเป็นคำนามแต่ถูกนำมาใช้ในฐานะคำสรรพนามซึ่งเป็นประธานหรือกรรมในประโยค เช่น

先生はどう思われますか。

sensei wa dou omowaremasuka.

อาจารย์คิดอย่างไรคะ

先生:sensei (อาจารย์) ในที่นี้ทำหน้าที่เป็นประธานในประโยค

คำนามที่ถูกใช้ในฐานะคำสรรพนามเหล่านี้ เมื่อรวมกับคำบุรุษสรรพนาม และทำหน้าที่ผู้ฟังซึ่งเป็นบุรุษที่ 2 จะเรียกว่าคำนามบุรุษที่ 2 แบ่งออกเป็น 4 ชนิดดังนี้

1) คำศัพท์ที่มาจากคำแสดงทิศทางหรือสถานที่

เช่น そなた:sonata (ทางนั้น), あなた:anata (คุณ ความหมายเดิมคือ ทางโน้น),

お前:omae (แกหรือเอ็ง ความหมายเดิมคือ ด้านหน้า), お宅:otaku (ท่าน ความหมายเดิมคือ บ้านของท่าน)

2) คำศัพท์ที่มาจากคำยกย่อง

เช่น きみ:kimi (เธอ), 閣下:kakka (ท่าน ใช้กับผู้มีศรัทธาบรรดาศักดิ์), 貴様

:kisama (มึง)

3) คำศัพท์ที่เกี่ยวกับเครือญาติ ชื่ออาชีพ และตำแหน่ง

เช่น お父さん:otousan (คุณพ่อ), おじさん:ojisan (คุณลุง), 先生:sensei

(อาจารย์), 社長:shachou (ประธานบริษัท)

4) ชื่อ

เช่น 幸子:sachiko, さっちゃん:satchan, 山田さん:yamadasan, 山田君

:yamadakun

คำบุรุษสรรพนามอย่าง anata, kimi, omae นั้นใช้ได้เฉพาะกับคนที่สถานะต่ำกว่าผู้พูด ไม่สามารถใช้กับผู้สถานะสูงกว่าได้ เนื่องจากคำบุรุษสรรพนามเป็นคำที่ให้ความรู้สึกที่คู่สนทนาโดยตรง เช่นเดียวกับการใช้ชื่อหรือนามสกุลเพียงอย่างเดียว ในภาษาญี่ปุ่นจะใช้ ชื่อหรือนามสกุล + さ ん: san (คุณ~) กับผู้มีสถานะสูงกว่าเช่นกับรุ่นพี่ในมหาวิทยาลัยแม้ว่าจะสนิทกันเพื่อหลีกเลี่ยงการที่คู่สนทนาโดยตรง

Lim (林, 2006) ทำการศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นของชาวญี่ปุ่นและการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาเกาหลีของชาวเกาหลี จากแบบสอบถามที่กำหนดให้ผู้ฟังมีอายุ เพศ และความสนิทแตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่า

1) ในกรณีของคนรู้จัก ทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวเกาหลีมีการใช้คำเรียกญาติ ชื่อหรือชื่อเล่น คำบุรุษสรรพนาม และ Teknonymy Terms (หมายถึงการที่บุคคลหนึ่ง โดยอ้างอิงจากลูกหรือหลานของคนคนนั้น เช่น เรียกผู้หญิงที่สูงวัยกว่าผู้พูดว่า 洋子ちゃんのお母さん :youkochan no okaasan (คุณแม่ของโยโกะจัง) เป็นต้น)

อย่างไรก็ตามในภาษาเกาหลี ผู้พูดมักใช้ คำเรียกญาติกับผู้อายุมากกว่า และใช้ชื่อหรือชื่อเล่นกับคนที่มีอายุเท่ากันหรือน้อยกว่า

ในขณะที่ชาวญี่ปุ่นไม่ค่อยใช้คำเรียกญาติกับคนรู้จัก แต่มักใช้ชื่อหรือชื่อเล่นเป็นส่วนมาก

2) ในกรณีของคนไม่รู้จัก ชาวญี่ปุ่นและเกาหลีบางคนใช้คำเรียกญาติ และคำบุรุษสรรพนาม โดยเฉพาะชาวเกาหลีมีการใช้คำเรียกญาติมาก และชาวญี่ปุ่นมักใช้คำบุรุษสรรพนาม อย่างไรก็ตามทั้ง 2 ภาษามีแนวโน้มในการละการใช้คำนามบุรุษที่ 2 กับคนไม่รู้จัก

งานวิจัยของ Ohama, Aramaki, and Aigi (大浜・荒牧・會儀, 2001) กล่าวว่า การใช้คำสรรพนามของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากต้องเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามเพียงหนึ่งตัวจากคำบุรุษสรรพนามจำนวนมากแล้ว ยังต้องคำนึงถึงความเหมาะสมในการใช้อีกด้วย และนอกจากคำบุรุษสรรพนาม ยังมีคำเรียกญาติ คำเรียกอาชีพ คำเรียกตำแหน่ง ชื่อเฉพาะ ที่ต้องเลือกใช้อีก ปัญหาใหญ่ 2 ประการในการใช้สรรพนามของนักเรียนชาวต่างชาติที่เรียนภาษาญี่ปุ่นคือ การใช้คำสรรพนาม แล้วไปทำลายความต่อเนื่องของบทสนทนา และการใช้คำสรรพนามแล้วทำให้ผู้ฟังรู้สึกถูกรุกราน Ohama et al. เรียกกรวมคำบุรุษสรรพนาม คำเรียกญาติ คำเรียกตำแหน่ง และชื่อเฉพาะนี้ว่า คำนามบุรุษที่ 1 (自称詞:jishoushi) และคำนามบุรุษที่ 2

(対称詞:taishoushi) ตามลักษณะการใช้ตามลำดับ และทำการสำรวจการใช้คำนามบุรุษที่ 1 และคำนามบุรุษที่ 2 ในบทสนทนาของชาวญี่ปุ่น รวมถึงในหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นด้วย

Ohama et al. ได้เก็บข้อมูลการใช้คำนามบุรุษที่ 1 และคำนามบุรุษที่ 2 ในบทสนทนาของชาวญี่ปุ่นพบว่า ชาวญี่ปุ่นมีแนวโน้มจะคำนามบุรุษที่ 2

และเมื่อแบ่งแยกการใช้ จะมีทั้งคำบุรุษสรรพนาม คำเรียกญาติ และชื่อเฉพาะโดยใช้คำบุรุษสรรพนามมากที่สุด มีการใช้คำเรียกญาติเรียกผู้มีสถานะสูงกว่า

ผลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่าการใช้คำนามบุรุษสรรพนามคือคำว่า anata ซึ่งส่วนมากผู้สัมภาษณ์ใช้เรียกผู้ถูกสัมภาษณ์ เป็นที่น่าสังเกตว่าความแตกต่างทางอายุของผู้สัมภาษณ์ที่มากกว่าผู้รับการสัมภาษณ์ รวมถึงการดำเนินการสัมภาษณ์โดยประโยคบุรุษภาพ ทำให้การสนทนาดำเนินไปอย่างสุภาพ ส่งผลให้ไม่ค่อยมีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 เท่าใดนัก

ผลจากการสำรวจโดย Ohama et al. แบ่งหน้าที่ของคำนามบุรุษที่ 1 และ 2 ในบทสนทนาได้เป็น 5 ประเภทคือ

1) ใช้ในการเปรียบเทียบ คือ ใช้เปรียบเทียบของ 2 สิ่งที่มีความแตกต่างกันชัดเจน ประโยคตัวอย่าง แสดงการใช้คำนามบุรุษที่ 1

A: リンさんはこの学校を卒業したあとでどうしますか。

Rin san wa kono gakkou wo sotsugyou shita ato de dou shimasu ka.

หลังจากเรียนจบที่โรงเรียนนี้แล้ว คุณรินจะทำอะไร

B: まだ決めていません。ブラウンさんは？

Mada kimete imasen. Brown san wa?

ยังไม่รู้เลย แล้วคุณบราวน์ล่ะ?

A: 私は日本の大学に入ろうと思っています。

Watashi wa nihon no daigaku ni hairou to omotte imasu.

ฉันคิดว่าจะเข้ามหาวิทยาลัยของญี่ปุ่น

(『にほんご 90 日 2』 :nihongo kyuujuu nichi 2, น. 21)

2) ใช้ในการนำเข้าสู่หัวข้อในการสนทนา คือ ใช้ในการนำเข้าสู่หัวข้อในการสนทนา หรือการจบหัวข้อในการสนทนา

ประโยคตัวอย่าง แสดงการใช้คำนามบุรุษที่ 2
 君にしては珍しく激しい意見だね。
 Kimi ni shitewa mezurashiku hageshii iken da ne.
 ความคิดเห็นแรงๆแบบนี้ไม่สมเป็นเธอเลยนะ

(『トピック』:topic, น. 3)

3) ใช้ในการอ้างอิง คือ ใช้ในการอ้างอิง หยิบยกของสิ่งหนึ่งมาพูด
 ประโยคตัวอย่าง แสดงการใช้คำนามบุรุษที่ 2
 先輩だったらきっと弾けますよ。
 Senpai dattara kitto hikemasu yo.
 ถ้าเป็นรุ่นพี่ต้องเล่น(เปียโน)ได้แน่ๆ

Yui (油井, 2007) อ้างโดยผู้วิจัย

4) ใช้ในการระบุ คือ ใช้ระบุบุคคล ในกรณีที่มีคนอยู่ในสถานการณ์ที่กล่าวถึงหลาย

คน

ประโยคตัวอย่าง แสดงการใช้คำนามบุรุษที่ 2
 A: 話し長いけど、ジョーイの椅子壊しちゃって。。。.
 Hanashi nagai kedo Joy no isu kowashi chatte...
 ฉันทำเก้าอี้จอยพัง เรื่องมันยาวนะ
 B: ま、ま、まって！レイチェルが壊したの？
 Ma, ma, matte! Rachel ga kowashita no?
 ตะ ตะ เดี่ยวก่อน ราเชลทำพังหรือ?

Yui (油井, 2007) อ้างโดยผู้วิจัย

5) ใช้ในการเน้น คือ ใช้ในการเน้น ถึงบุคคล เช่นผู้อื่นหรือตนเองเพื่อชื่นชมหรือตำหนิ

เป็นต้น

ประโยคตัวอย่าง แสดงการใช้คำนามบุรุษที่ 2
 誰があんたなんかとドライブ行くもんですか。
 Dare ga anta nanka to doraibu iku mon desu ka.
 ใครจะไปขับรถเล่นกับเธอกัน

(『トピック』:topic, น. 87)

Ohama et al. ยังได้สำรวจคำนามบุรุษที่ 1 และ 2 ในหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่น ที่มีการใช้แพร่หลาย 18 เล่ม ซึ่งส่วนมากแต่งโดยผู้แต่งชาวญี่ปุ่น พบว่าในหนังสือเรียนมีการใช้คำนามบุรุษที่ 1 และคำนามบุรุษที่ 2 น้อยกว่าหรือใกล้เคียงกับในบทสนทนาจริง แต่มีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 มากกว่าในบทสนทนาจริงในหนังสือบางเล่ม เช่น 『トピック』 :topikku, 『こほんご 90 日』 :nihongo kyuujuu nichi คำนามบุรุษที่ 2 ที่ใช้ในหนังสือเรียนส่วนมากเป็นชื่อเฉพาะ (54.9%) โดยเป็นรูปแบบ ชื่อเฉพาะ + san เสียมากและคำบุรุษสรรพนาม (32.5%) โดยส่วนใหญ่จะเป็นคำว่า anata

จากการทบทวนวรรณกรรมในส่วนของการเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับวิธีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น งานของ Shouhou ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นเปรียบเทียบกับภาษาอื่นๆ ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าในการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ชาวญี่ปุ่นไม่นิยมใช้คำบุรุษสรรพนาม โดยเฉพาะกับผู้ที่มีสถานะสูงกว่า เนื่องจากแสดงการชี้คู่สนทนาโดยตรง กล่าวได้ว่าในวัฒนธรรมญี่ปุ่นการกล่าวถึงคู่สนทนาโดยอ้อมนั้นแสดงถึงความเคารพและความสุภาพ

การศึกษาเปรียบเทียบการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นของชาวญี่ปุ่นและการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาเกาหลีของชาวเกาหลีของ Lim ทำให้ผู้วิจัยได้ความรู้เกี่ยวกับลักษณะการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ของชาวญี่ปุ่น และยังได้นำข้อมูลการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ของชาวญี่ปุ่นจำนวน 167 คนจากการศึกษาของ Lim มาใช้วิเคราะห์เปรียบเทียบกับการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทยในงานวิจัยชิ้นนี้ด้วย

จากผลการศึกษาของ Ohama et al. ที่ศึกษาเกี่ยวกับคำนามบุรุษที่ 1 และคำนามบุรุษที่ 2 ที่พบในหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่น ทำให้ผู้วิจัยคาดว่าหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นส่วนใหญ่มีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ได้ค่อนข้างเหมาะสม แต่อาจมีหนังสือเรียนบางเล่มที่มีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 มากเกินไป จากการศึกษาของ Ohama et al. ที่กล่าวว่าชาวญี่ปุ่นมีแนวโน้มการละการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ทำให้ผู้เรียนที่ใช้หนังสือเรียนที่มีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 มาก เมื่อนำความรู้จากหนังสือไปประยุกต์ใช้จริงอาจก่อให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้ ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจว่าในกรณีของผู้เรียนชาวไทยจะมีปัญหาในการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามหรือไม่อย่างไรบ้าง

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน ชาวต่างชาติ

Kanok Runggeratigul (2008) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการปรากฏรูปของคำสรรพนามและการละคำสรรพนามในภาษาไทยและภาษาญี่ปุ่น กล่าวไว้ว่า จากการสำรวจการเขียนเรียงความภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวไทย พบว่า ผู้เรียนชาวไทยมีการใช้คำสรรพนามมากเกินไปจนเกิดความจำเอน ซึ่งน่าจะเกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่คือ ภาษาไทย และอิทธิพลด้านวัฒนธรรม จึงได้ทำการศึกษาจากแบบสอบถามว่า ชาวไทยและชาวญี่ปุ่นมีการใช้คำสรรพนามและการละคำสรรพนามอย่างไร โดยแบ่งสถานการณ์เป็น 3 สถานการณ์คือ "คนไม่รู้จักรัก" "คนที่เพิ่งได้รับการแนะนำให้รู้จักกันครั้งแรก" และ "คนรู้จัก" ที่อยู่ในช่วงอายุ สูงกว่า เท่ากัน และต่ำกว่าผู้พูดตามลำดับ โดยทำการสำรวจทั้งการใช้คำสรรพนามและการละคำสรรพนาม ของคำนามบุรุษที่ 1 และคำนามบุรุษที่ 2 จากการสำรวจการใช้และการละคำสรรพนามทั้งในภาษาไทยที่ใช้โดยชาวไทย และภาษาญี่ปุ่นที่ใช้โดยชาวญี่ปุ่น สรุปผลได้ดังตารางด้านล่าง

ตารางที่ 2.3

ตารางเปรียบเทียบอัตราการละคำนามบุรุษที่ 2
ของผู้พูดชาวไทยและญี่ปุ่น กับคนไม่รู้จักรัก

ผู้ฟัง \ ผู้พูด	คนที่ไม่รู้จักรัก					
	อายุมากกว่า		เท่ากัน		น้อยกว่า	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
ชายไทย	7.6	7.6	13.6	15.2	6.1	6.1
ญี่ปุ่น	60.0	60.0	64.6	64.6	53.8	53.8
หญิงไทย	10.4	10.4	18.8	18.8	10.4	8.3
ญี่ปุ่น	61.7	61.7	51.7	55.0	45.0	45.0

หมายเหตุ ตัวเลขที่แสดงในตารางนี้คิดเป็นเปอร์เซ็นต์ เช่น 7.6 หมายถึงมีการละ 7.6% ของจำนวนการใช้ทั้งหมดในแต่ละกลุ่ม

ในสถานการณ์ที่ 1 "คนไม่รู้จักรัก" ชาวญี่ปุ่นมีแนวโน้มใช้การละค่านามบุรุษที่ 2 กับคู่
สนทนาที่เป็นคนไม่รู้จักรักมากกว่าชาวไทย

ตารางที่ 2.4

ตารางเปรียบเทียบอัตราการละค่านามบุรุษที่ 2 ของผู้พูดชาวไทยและญี่ปุ่น
กับคนที่เพิ่งได้รับการแนะนำให้รู้จักกันครั้งแรก

ผู้ฟัง ผู้พูด	คนที่เพิ่งได้รับการแนะนำให้รู้จักกันครั้งแรก					
	อายุมากกว่า		เท่ากัน		น้อยกว่า	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
ชาย ไทย	4.5	6.1	7.6	9.1	7.6	6.1
ญี่ปุ่น	32.3	32.3	30.7	30.7	23.0	23.0
หญิง ไทย	8.3	8.3	8.3	12.5	10.4	12.5
ญี่ปุ่น	38.3	38.3	26.6	26.6	36.6	36.6

ในสถานการณ์ที่ 2 "คนที่เพิ่งได้รับการแนะนำให้รู้จักกันครั้งแรก" ชาวไทยและชาว
ญี่ปุ่นใช้การละลดลง โดยชาวญี่ปุ่นใช้การละลดลงประมาณครึ่งหนึ่งจากการละที่ใช้กับคนไม่รู้จักรัก

ตารางที่ 2.5
ตารางเปรียบเทียบอัตราการละค่านามบุรุษที่ 2
ของผู้พูดชาวไทยและญี่ปุ่น กับคนรู้จัก

ผู้ฟัง ผู้พูด	คนรู้จัก					
	อายุมากกว่า		เท่ากัน		น้อยกว่า	
	ช	ญ	ช	ญ	ช	ญ
ชาย ไทย	3.0	3.0	7.6	4.5	9.1	7.6
ญี่ปุ่น	9.2	10.8	12.3	10.8	10.8	12.3
หญิง ไทย	6.3	4.2	16.7	10.4	12.5	10.4
ญี่ปุ่น	8.3	8.3	8.3	8.3	8.3	10.0

ในสถานการณ์ที่ 3 “คนรู้จัก” ชาวไทยและชาวญี่ปุ่นใช้การละน้อยที่สุด โดยชาวญี่ปุ่นยังคงใช้การละมากกว่าชาวไทย

สรุปได้ว่า

1) ในสถานการณ์ที่ 1 “คนไม่รู้จัก” ทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยใช้การละคำมากที่สุด จากทั้งหมด 3 สถานการณ์ สำหรับชาวญี่ปุ่น การละคำสรรพนามเป็นการแสดงระยะห่างระหว่างผู้พูดกับผู้ฟังด้วย

2) สถานการณ์ที่ 2 “คนที่เพิ่งได้รับการแนะนำให้รู้จักกันครั้งแรก” ทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยมีแนวโน้มใช้การละลดลง

นอกจากนี้จากผลการศึกษาของ Kanok พบว่าชาวไทยยังมีการใช้ค่านามบุรุษที่ 2 คือคำเรียกญาติมากกว่าสถานการณ์ของคนไม่รู้จัก โดยชาวไทยจะใช้คำเรียกญาติกับคนที่ไม่ใช่ญาติ เป็นกลวิธีหนึ่งในการแสดงความสุภาพและความสนิทสนม

3) ในสถานการณ์ที่ 3 “คนรู้จัก” ทั้งชาวญี่ปุ่นและชาวไทยมีแนวโน้มการใช้การละน้อยที่สุด

จากผลการศึกษาของ Kanok พบว่าชาวญี่ปุ่นมีการละคำนามบุรุษที่ 2 มาก และชาวไทยมีการละคำนามบุรุษที่ 1 มาก ทำให้ผู้วิจัยวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ทำให้ชาวญี่ปุ่นมีการละคำนามบุรุษที่ 2 มากสาเหตุหนึ่งที่น่าจะเกิดจากแนวคิดทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน โดยชาวญี่ปุ่นจะคำนึงถึงฝ่ายตรงข้ามเป็นหลัก วัฒนธรรมนี้เรียกว่า วั ชู:uchi (บ้านหรือคนในกลุ่มเดียวกัน) โดยจะต้องปฏิบัติตนเพื่อให้ได้รับการยอมรับจากคนในกลุ่มหรือสังคมเดียวกันจึงทำให้ต้องใส่ใจคนรอบข้างก่อนตัวเองเสมอ (Krangsuwan, 2004 อ้างถึงใน Kanok Runggeratigul, 2008) ชาวญี่ปุ่นจึงให้ความสำคัญกับการพิจารณาความเหมาะสมของการใช้คำนามบุรุษที่ 2 เนื่องจากถ้าใช้แล้วไม่เหมาะสมจะเป็นการเสียมารยาทต่อคู่สนทนา จึงมีการละคำนามบุรุษที่ 2 มากเพื่อรักษาความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่ถือว่าสำคัญมากสำหรับสังคมญี่ปุ่น

ส่วนชาวไทยมีการละคำนามบุรุษที่ 1 มากเนื่องจากชาวไทยมีแนวโน้มที่จะเน้นความเป็นปัจเจกบุคคลโดยพิจารณาสิ่งต่างๆ เริ่มจากมุมมองของตัวเอง ดังนั้นจึงเน้นการละคำนามบุรุษที่ 1 ซึ่งเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับตัวเองก่อนว่าจะใช้อย่างไรจึงจะไม่เสียมารยาทต่อคู่สนทนา

ผู้หญิงทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นมีแนวโน้มละคำนามบุรุษที่ 1 มากกว่าผู้ชาย เนื่องจากสังคมคาดหวังว่าผู้หญิงควรอยู่ในกฎเกณฑ์ และเรียบร้อยมากกว่าผู้ชาย เมื่อต้องอยู่ในกฎระเบียบมาก การพิจารณาใช้คำสรรพนามจึงยาก ทำให้มีการละมาก

Takenoya (2003, น. 3-9) ได้ศึกษาเกี่ยวกับคำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น โดยศึกษาระบบของคำนามบุรุษที่ 2 ที่ใช้โดยผู้พูด 2 กลุ่มคือ ชาวญี่ปุ่นและผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวอเมริกัน คำนามบุรุษที่ 2 เป็นเครื่องมือทางภาษา ที่สามารถใช้แสดงความเคารพและความสุภาพได้โดยความหมายของคำ (Ide, 1982 อ้างถึงใน Takenoya, 2003) ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวต่างชาติพบความยากลำบากในการใช้คำนามบุรุษที่ 2 เช่นเดียวกับในการใช้กลวิธีทางภาษาอื่นๆ เช่น กลวิธีการชมเชย การแนะนำ เป็นต้น ในการศึกษา Takenoya อธิบายความหมายของคำนามบุรุษที่ 2 ไว้ว่าเป็นคำหรือวลีที่ผู้พูดใช้อ้างถึงคู่สนทนา คำนามบุรุษที่ 2 มี 2 ประเภทคือ คำเรียกขาน (free form of address) และ คำสรรพนาม (bound form of address) (Braun, 1988 อ้างถึงใน Takenoya, 2003) คำเรียกขานสามารถ นำหน้า แทรก หรือตามหลังประโยคก็ได้ เช่น "Mr. Smith, may I talk to you, now?" แต่คำสรรพนามจะทำหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งในโครงสร้างของประโยคคือประธานหรือกรรม เช่น "Do you like it?"

กฎในการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น (Suzuki, 1978 อ้างถึงใน Takenoya, 2003) คือ

- 1) ผู้พูดไม่สามารถใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 กับผู้มีสถานะสูงกว่าได้
เช่น จะไม่เรียกผู้มีสถานะสูงกว่าด้วยคำว่า anata
- 2) ผู้พูดไม่สามารถใช้ชื่อหรือนามสกุลเพียงอย่างเดียวกับผู้ที่มีสถานะสูงกว่าได้
จะไม่เรียกผู้มีสถานะสูงกว่าด้วยชื่อหรือนามสกุลอย่างเดียว เช่น 田中:tanaka
(ทานากะ-นามสกุล) หรือ 一郎:ichirou (อิจิโร่-ชื่อ)
- 3) ผู้พูดไม่สามารถใช้คำเรียกอาชีพหรือตำแหน่งหรือคำเรียกญาติ กับผู้มี
สถานะต่ำกว่าได้ เช่น นักเรียนสามารถเรียกอาจารย์ด้วยคำว่า 先生:sensei (อาจารย์) ได้แต่
อาจารย์จะไม่เรียกนักเรียนว่า 学生:gakusei (นักเรียน)

Russell (1981 อ้างถึงใน Takenoya, 2003, น. 16-28) ระบุว่า ในด้าน
ประวัติศาสตร์ คำนามบุรุษที่ 2 จำนวนประมาณ 57 คำ ถูกใช้ในสมัยเอโดะ (ค.ศ. 1603-1867)
โดยผู้พูดสามารถใช้คำนามบุรุษที่ 2 ได้อย่างจำกัด ขึ้นอยู่กับสถานะทางสังคมของตนเอง สาเหตุที่
มีคำนามบุรุษที่ 2 มากเนื่องจาก ในภาษาญี่ปุ่น การชี้คู่สนทนาโดยตรงเป็นสิ่งต้องห้าม
ความหมายของคำสรรพนามบุรุษที่ 2 แต่เดิมจะไม่ใช้คำที่มีความหมายโดยตรงว่า “คุณ”
เหมือนกับคำว่า “you” ในภาษาอังกฤษ แต่จะเป็นคำที่ใช้เพื่อเรียกคู่สนทนาแบบอ้อม เช่นคำ
แสดงตำแหน่งของคู่สนทนา あなた:anata (คุณ ความหมายเดิมคือ ทางโน้น) お前:omae (แก
หรือเอ็ง ความหมายเดิมคือ ด้านหน้า) และเมื่อคำนั้นถูกใช้แพร่หลายจนมีความหมายที่ใกล้เคียง
กับคำว่า “you” ที่ให้ความรู้สึกชี้คู่สนทนาโดยตรงแล้ว จะถูกแทนที่ด้วยคำอื่นแทน ขณะที่คำเก่าๆ
ยังถูกเก็บไว้ใช้ต่อไป แต่อาจไม่แพร่หลายเท่าเก่า

ปัจจุบันมีคำสรรพนามบุรุษที่ 2 ประมาณ 13 คำในภาษาญี่ปุ่น (Kurokawa, 1972
อ้างถึงใน Takenoya, 2003) ที่แบ่งการเลือกใช้ตามความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และ
ปัจจัยอื่นๆ เช่น สถานะ ความสนิท และสถานการณ์ในการสนทนา

Takenoya (2003, น. 97-142) เล่าศึกษาการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพ
นาม เนื่องจากเป็นส่วนที่ขาดไม่ได้ในประโยค ในขณะที่คำนามบุรุษที่ 2 ที่ใช้ในฐานะคำเรียกขาน
มักถูกละ และยังสามารถแทนด้วยสิ่งกระตุ้นแบบอื่น เช่น การเคาะประตูหน้าห้องอาจารย์แทน
การใช้คำนามบุรุษที่ 2 ได้ Takenoya เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามกับผู้เรียนชาวอเมริกันที่เรียน
ภาษาญี่ปุ่นทั้งขั้นต้น กลาง และสูงในประเทศอเมริกาและตั้งคำถามในการศึกษาคือ

- 1) การใช้คำนามบุรุษที่ 2 ของชาวญี่ปุ่นและผู้เรียนชาวอเมริกัน มีการแปรผันตามเพศ สถานะและความสนิทของคู่สนทนาอย่างไร
 - 2) ชาวญี่ปุ่นและผู้เรียนชาวอเมริกัน เพศหญิงและชาย มีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ต่างกันหรือไม่
 - 3) ชาวญี่ปุ่น ประเมินความสุภาพของคำสรรพนามบุรุษที่ 2 คือ anata kimi และ omae อยู่ในระดับใด และผู้เรียนชาวอเมริกันมีความเข้าใจในระดับความสุภาพนี้มากน้อยเพียงใด
 - 4) ชาวญี่ปุ่นประเมินความสุภาพของ คำเสริมท้าย (接尾辞: setsubiji) 5 คำคือ ~ sama (ท่าน~) ~ 先生: sensei (อาจารย์~) ~ さん: san (คุณ~) ~ くん: kun (~คุณ) และ ~ ちゃん: chan (~จ๊อง) อยู่ในระดับใด และผู้เรียนชาวอเมริกันมีความเข้าใจในระดับความสุภาพนี้มากน้อยเพียงใด
 - 5) ระดับความสามารถทางภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวอเมริกัน มีผลกระทบต่อลักษณะการใช้คำนามบุรุษที่ 2 อย่างไร
- Takenoya ระบุว่า ในการสอนข้อมูลใหม่ให้กับผู้เรียน กลวิธีมี 2 ประการ (Bardovi – Harlig & Hartford, 1996 อ้างถึงใน Takenoya, 2003) คือ การสอนโดยตรง (explicit teaching) และการสอนโดยยกตัวอย่างการใช้ที่ถูกต้อง (positive evidence) สำหรับการสอนโดยตรง ผู้สอนมักพบปัญหา ที่ต้องบังคับให้ผู้เรียนชาวอเมริกันใช้ภาษาให้เหมือนชาวญี่ปุ่น หรือรู้สึกเหมือนเป็นแม่ที่ต้องสอนมารยาททางสังคมให้กับลูก แต่ผู้เรียนนั้นไม่ใช่ลูกของผู้สอนและเป็นผู้ใหญ่ที่ควรได้รับการปฏิบัติอันสมควรแก่มารยาทในการเรียนการสอนด้วย
- ผู้วิจัยสรุปผลการศึกษาของ Takenoya ได้ดังตารางด้านล่าง

ตาราง ที่ 2.6

ตารางผลการศึกษาของ Takenoya เปรียบเทียบการใช้คำนามบุรุษที่ 2

ของชาวญี่ปุ่นและผู้เรียนชาวอเมริกัน

ผลการศึกษา	ชาวญี่ปุ่น เพศชาย	ชาวญี่ปุ่น เพศหญิง	ผู้เรียนชาว อเมริกันเพศชาย	ผู้เรียนชาว อเมริกันเพศหญิง
1. ปัจจัยที่ส่งผลต่อ การใช้คำนามบุรุษที่ 2	1) สถานะ 2) ความสนิท 3) เพศของผู้ฟัง	1) สถานะ 2) เพศของผู้ฟัง 3) ความสนิท	1) ความสนิท 2) สถานะ 3) เพศของผู้ฟัง	1) ความสนิท 2) สถานะ 3) เพศของผู้ฟัง
2. ระดับความ สุภาพของการใช้แบ่ง ตามเพศของผู้พูด	ต่างกัน โดยผู้หญิง มีการใช้ที่สุภาพ มากกว่าชาย	ต่างกัน โดยผู้หญิง มีการใช้ที่สุภาพ มากกว่าชาย	ไม่ต่างกัน	ไม่ต่างกัน
3. การเรียงลำดับ ความสุภาพของคำบุรุษ สรรพนาม あなた:anata (คุณ) きみ:kimi (เธอ) และ お前:omae (แก หรือเอ็ง)	1) あなた:anata (คุณ) 2) きみ:kimi (เธอ) 3) お前:omae (แกหรือ เอ็ง) คะแนนเป็นเอกฉันท์	1) あなた:anata (คุณ) 2) きみ:kimi (เธอ) 3) お前:omae (แก หรือเอ็ง) คะแนนเป็นเอกฉันท์	1) あなた:anata (คุณ) 2) きみ:kimi (เธอ) 3) お前:omae (แกหรือเอ็ง) คะแนนไม่เป็น เอกฉันท์	1) お前:omae (แก หรือเอ็ง) 2) あなた:anata (คุณ) 3) きみ:kimi (เธอ) คะแนนไม่เป็น เอกฉันท์
4. การเรียงลำดับ ความสุภาพของคำ ~さま:sama (ท่าน~) ~先生:sensei (อาจารย์~) ~さん:san (คุณ~) ~くん:kun (~คุง) และ~ちゃん:chan (~จัง)	1) ~さま:sama (ท่าน~) 2) ~先生:sensei (อาจารย์~) 3) ~さん:san (คุณ~) 4. ~くん:kun (~คุง) 5. ~ちゃん:chan (~ จัง)	เหมือนกัน	เหมือนกัน	เหมือนกัน
5. ความสามารถในการ ใช้คำนามบุรุษที่ 2 พัฒนาขึ้นตามระดับ ความสามารถทาง ภาษาญี่ปุ่นหรือไม่	ไม่สามารถสรุปได้	ไม่สามารถสรุปได้	ไม่สามารถสรุปได้	ไม่สามารถสรุปได้

จากผลการศึกษา Takenoya สรุปได้ว่า ผู้เรียนชาวอเมริกันมีความรู้เกี่ยวกับความสุภาพ

ของคำบุรุษสรรพนามและคำเสริมท้าย แต่ยังไม่สามารถเลือกใช้คำบุรุษสรรพนามได้เหมาะสมกับปัจจัยด้าน เพศ สถานะ และความสนิทของคู่สนทนาได้ ดังนั้น ในการเรียนการสอน ครูผู้สอนจึงต้องมีความระมัดระวังในการสอนการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น โดยผู้เรียนชาวอเมริกันมีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ที่แตกต่างกับชาวญี่ปุ่น คือ ใช้โดยไม่คำนึงถึงเพศของผู้ฟัง เนื่องจากภูมิหลังทางวัฒนธรรมที่ต่างกัน ดังนั้นผู้สอนควรอธิบายถึงการใช้ภาษาที่แตกต่างกันของหญิงและชายในภาษาญี่ปุ่น ที่ผู้หญิงถูกคาดหวังให้ใช้ภาษาสุภาพมากกว่าผู้ชายให้ผู้เรียนทราบไว้ด้วย

Shou (寿, 1999) ได้ศึกษาเปรียบเทียบคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น จากปัญหาการใช้ผิดของผู้เรียนชาวจีน คำสรรพนามบุรุษที่ 2 ในภาษาจีนมีเพียง 2 คำเท่านั้นคือ 「你」 ที่ใช้ในกรณีทั่วไปและ 「您」 ที่ใช้ในกรณีที่ต่อสุภาพเป็นพิเศษ สามารถใช้กับผู้ที่มีสถานะสูงกว่าได้ เมื่อผู้เรียนชาวจีนเลือกใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่น จึงต้องพิจารณาความเหมาะสมอย่างมาก เนื่องจากคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนมีน้อยกว่าภาษาญี่ปุ่น นอกจากนี้คำสรรพนามบุรุษที่ 2 ในภาษาจีนยังมีความแตกต่างจากภาษาญี่ปุ่น เช่น ชาวญี่ปุ่นใช้คำว่า anata เรียกคู่รักได้ แต่ชาวจีนไม่ใช้ และคำสรรพนามบุรุษที่ 2 ในภาษาจีนไม่จำกัดเพศในการใช้เหมือนภาษาญี่ปุ่น เช่นคำว่า omae ที่ผู้ชายใช้ได้แต่ผู้หญิงไม่ควรใช้ นอกจากนี้ชาวจีนนิยมการละการใช้คำบุรุษสรรพนามในประโยค เพื่อสื่อความหมายแบบอ้อมและแสดงความสุภาพ จากไวยากรณ์ของภาษาญี่ปุ่นผู้ฟังสามารถระบุประธานของประโยคได้โดยไม่ต้องมีคำสรรพนามบุรุษที่ 2 อยู่ในประโยคโดยกลวิธีต่างๆ เช่น การใช้กริยาการให้รับ แต่ในภาษาจีนจำเป็นต้องมีคำสรรพนามบุรุษที่ 2 อยู่ในประโยคจึงจะสามารถระบุประธานหรือกรรมในประโยคได้ จากการศึกษา Shou พบปัญหาในการใช้ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวจีนคือ มีการใช้คำบุรุษสรรพนามมาก ทั้งคำสรรพนามบุรุษที่ 1, 2 และ 3 โดยผู้เรียนหญิงมีการใช้คำว่า anata มาก ซึ่งมีสาเหตุมาจาก

- 1) ชาวจีนมีแนวโน้ม ละการเรียกชื่อคู่สนทนาที่ไม่สนิท จึงใช้คำบุรุษสรรพนามแทน
- 2) จำนวนยกย่องถ่อมตน หรือจำนวนแสดงการให้รับในภาษาจีน ไม่สามารถแสดงประธานหรือกรรมได้เหมือนในภาษาญี่ปุ่น

- 3) การอธิบายการใช้คำบุรุษสรรพนามในหนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นมีไม่เพียงพอ

ดังนั้น เพื่อให้ผู้เรียนชาวจีนมีการใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นอย่างถูกต้อง Shou เสนอข้อปฏิบัติดังนี้คือ

1) สำหรับผู้สอน ควรเลือกหนังสือเรียนที่มีตัวอย่างการใช้คำบุรุษสรรพนามอย่างเหมาะสมและเป็นธรรมชาติ ผู้สอนควรแนะนำจุดที่ควรระวัง เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจผิดตั้งแต่การใช้ครั้งแรก

2) สอนให้ผู้เรียนใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นด้วยวัฒนธรรมและแนวความคิดแบบญี่ปุ่น

3) สำหรับผู้เรียน ควรพยายามหลีกเลี่ยงการใช้คำบุรุษสรรพนาม わたし:watashi (ฉัน) และ anata ในบทสนทนา โดยใช้สำนวนยกย่องต่อมตน สำนวนการให้รับ เข้ามาทดแทน การใช้สรรพนามแทนตัว watashi บ่อยๆจะทำให้ผู้พูดเป็นคนที่ดีต่อตัวเองเป็นใหญ่ และยังทำให้ประโยคที่พูดถูกตัดสินลงทำให้ดูเหมือนภาษาเด็ก ดังนั้นควรหลีกเลี่ยง และไม่ควรเรียกคู่สนทนาว่า anata โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่มีอายุมากกว่าหรือสถานะสูงกว่า จึงควรละการใช้ anata แต่ในความรู้สึกของชาวจีน การละคำบุรุษสรรพนามแทนคู่สนทนาอย่าง 「您」 ที่ใช้กับผู้ที่มีสถานะสูงกว่าจะทำให้เกิดความรู้สึกไม่สุภาพ

ผู้วิจัยคิดว่ากรณีนี้คล้ายกับภาษาไทย เช่น กรณีพูดกับอาจารย์ว่า “อาจารย์ทำของตก รีบล่าคะ” หากใช้เป็นประโยค “ทำของตก รีบล่าคะ” จะดูไม่สุภาพ การพูดกับผู้สถานะสูงกว่าในภาษาไทยจำเป็นต้องใส่คำแสดงตำแหน่งหรือคำเรียกญาติเข้าไปในประโยค ในขณะที่ภาษาจีนจำเป็นต้องใส่คำบุรุษสรรพนามเข้าไปในประโยคเนื่องจากคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนคือคำว่า 「您」 สามารถใช้กับผู้ที่มีสถานะสูงกว่าได้

ดังนั้น หากต้องการเรียกผู้ที่มีสถานะสูงกว่า ให้เรียกด้วย นามสกุล + san หรือ otaku, お宅さん:otaku san (ท่าน) お宅様:otaku sama (ท่าน) หรือในกรณีที่ผู้พูดมีบุคคลที่ 3 อยู่ในที่นั้นด้วย สามารถเรียกผู้ที่มีสถานะสูงกว่าว่า こちら様:kochira sama (ท่านนี้) そちら様:sochira sama (ท่านนั้น) ได้

จากการทบทวนวรรณกรรมในส่วนของการเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนชาวต่างชาติ งานวิจัยของ Kanok นั้นศึกษาการละคำนามบุรุษที่ 1 และคำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นของชาวญี่ปุ่น และการละคำนามบุรุษที่ 1 และคำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามในภาษาไทยของชาวไทยซึ่งเป็นการใช้ในภาษาแม่

ทว่าในงานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นของชาวญี่ปุ่นและผู้เรียนชาวไทย

จากผลการศึกษาของ Kanok ทำให้ทราบว่าเนื่องจากอิทธิพลของภาษาแม่ และ วัฒนธรรมที่แตกต่างทำให้ผู้เรียนชาวไทยอาจมีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 มากเกินความจำเป็น ผู้วิจัย จึงคาดว่าผู้เรียนชาวไทยอาจมีการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้นได้

ส่วนงานของ Takenoya ที่ศึกษาเกี่ยวกับคำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นของชาว ญี่ปุ่นและผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นชาวอเมริกัน พบว่าแม้จะมีการเรียนการสอนเกี่ยวกับคำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นให้กับผู้เรียนชาวอเมริกัน แต่ผู้เรียนกลับไม่สามารถนำไปประยุกต์ใช้จริงให้ เหมาะสมกับเพศ สถานะ และความสัมพันธ์ของคู่สนทนาได้ ซึ่งปัญหาในการใช้นี้อาจเกิดจากการ ถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ที่ผู้เรียนมีการนำกลยุทธ์ที่ใช้กับภาษาแม่ไปใช้กับ ภาษาต่างประเทศรวมทั้งภูมิหลังด้านวัฒนธรรมที่ต่างต่างกัน ผู้สอนจึงต้องระมัดระวังในการสอน คำนามบุรุษที่ 2 ในภาษาญี่ปุ่นที่อาจทำให้เกิดปัญหาการใช้ผิดขึ้น

ในงานของ Shou ที่ศึกษาเปรียบเทียบคำบุรุษสรรพนามในภาษาจีนและภาษาญี่ปุ่น จากปัญหาการใช้ผิดของผู้เรียนชาวจีน พบว่าผู้เรียนชาวจีนใช้คำบุรุษสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นผิด เนื่องจากในภาษาจีนมีการใช้คำบุรุษสรรพนามจำนวนมากกว่าภาษาญี่ปุ่น รวมทั้งอิทธิพลจาก หนังสือเรียนภาษาญี่ปุ่นที่ผู้เรียนใช้

จากงานวิจัยทั้ง 3 งานนี้ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาน่าจะอยู่ที่การถ่ายโอนลักษณะการใช้ ภาษาเชิงปฏิบัติ (Pragmatic Trasfer) คือการนำกลวิธีการสื่อสารของภาษาแม่มาใช้สื่อสารใน ภาษาต่างประเทศ (Wannaruk, 2005) ถือเป็นปัญหาสำคัญมากกว่าการใช้ภาษาผิดไวยากรณ์ เนื่องจากหากผู้เรียนใช้ภาษาผิดไวยากรณ์จะถูกมองว่าขาดความสามารถทางภาษาต่างประเทศ แต่หากผู้เรียนก่อความผิดพลาดในการใช้ภาษาเชิงปฏิบัติเหมือนอย่างกับผู้เรียนชาวจีนนิยมใช้คำ บุรุษสรรพนาม anata เมื่อสื่อสารกับชาวญี่ปุ่น ผู้เรียนอาจถูกผู้ฟังตีความว่าไม่สุภาพและไม่ให้ ความเคารพผู้อื่น ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับการถ่ายโอนลักษณะการใช้ภาษาเชิงปฏิบัติจึงมี ความสำคัญ ซึ่งไม่มีใครเคยศึกษาคำนามบุรุษที่ 2 ในแง่มุมการถ่ายโอนทางวัจนปฏิบัติศาสตร์นี้ มาก่อนผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการใช้คำนามบุรุษที่ 2 ในฐานะคำสรรพนามในภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียน ชาวไทย